

POZORUHODNÁ
Cesta domů

DAN GEMEINHART

bamb**ook**

bambôk

ČTYŘEM SVĚTOVÝM STRANÁM
MÉHO KOMPASU
KAREN, EVĚ, ELLE A CLAIRE

POZORUHODNÁ
Cesta domú

A decorative graphic featuring several small, stylized leaves falling from the top right towards the bottom left, positioned around the main title.

DAN GEMEINHART

KAPITOLA

PRVNÍ

Zažila jsem už významné dny, všední dny, zlé dny i skvělé dny a myslím, že bych tohle své „Bylo nebylo...“ mohla začít vyprávět od kteréhokoli z nich. Ale mám-li říct pravdu – a o to se vždycky snažím –, pak nejlepším ze všech těch možných začátků je opravdu jen jeden.

Všechno to začalo Ivanem.

Bylo nebylo, kdysi ne tak dávno zrovna vládla parna a já byla zpocená. Stalo se to asi pět měsíců před mými třináctými narozeninami, plus minus. Vyskytovali jsme se právě někde v Oregonu. Upřímně řečeno, jméno toho města už si ani nepamatuju, ale vím, že leželo v suché a horké části toho státu, daleko od oceánu. Celý svět byl od sálajícího slunce tak žlutý a zářivý, že ať člověk pohlédl kamkoli, musel mhouřit oči. Asfaltové parkoviště u benzínové pumpy vyzařovalo teplo přímo na vás, takže jste měli pocit, jako byste se pekli z obou stran. Předpokládám, že většina bosých lidí by na tom rozpáleném asfaltu kvílela a nadsakovala, ale moje chodidla na to byla zvyklá, takže jsem přes něj kráčela bez problémů, úplně v pohodě. Tričko se mi potem lepilo na záda. Při chůzi o ně vlhce pleskal cop, který mi visel skoro až k poutkům džínů.

Muž za pultem se podíval na mé bosé nohy a začal vykládat: „Slečno, tady nemůžete...“ Ale já věděla, kam tím míří, ještě než promluvil. Tyranské pravidlo *Bez bot a košile nebudete obslouženi* je na amerických čerpacích stanicích zatraceně oblíbené. Tak jsem na

něj jen mávla a přerušila ho. „Já vím, já vím,“ ujistila jsem ho a šla jsem dál. „Jsem tu jen na chvílku.“

Nikdy předtím jsem na téhle benzínce nebyla, ale připadala mi úplně stejná jako všechny ostatní, takže jsem na ní vlastně byla už miliónkrát. Stály tu regály plné nezdravého jídla v plastových obalech. Stěny lemovaly prosklené chladicí boxy plné popcornu, piva a ochucených ledových čajů. Prošla jsem kolem kovových polic se sušeným hovězím masem a sladkými tyčinkami až k bájnému pokladu na konci duhy: k automatu na ledovou tříšť.

Hučel si tam v rohu vedle automatů na kávu a chlazené nápoje. Jakmile jsem spatřila tu neónově zbarvenou sladkou břečku, vířící pod velkou plastovou kopulí, začaly se mi sbíhat sliny.

Před ním stál kluk, upřeně hleděl na točící se kaši a ve tváři se mu jasně zračila touha. Bylo mu tak sedm nebo osm let a zíral na levou stranu, na nepřírozeně růžovou tříšť s příchutí „divoký meloun“.

„Velká chyba,“ poznamenala jsem, přistoupila k němu a vzala si z výsuvného zásobníku kelímek.

Trhl hlavou a podíval se na mě. „Cože?“

Kývla jsem bradou na jeho vytouženou břečku. „Meloun. Tak ten určitě ne. Nikdy neber nic, co má příchut' melounu nebo banánu. Vždycky je to podvod.“

Zamžoural na mě a viděla jsem na něm, že jsem ho nepřesvědčila. „To je stejně jedno,“ prohlásil. „Máma už řekla, že žádná tříšť nebude.“ Dramaticky svěsil hlavu. „Ale mně je *tať horko*.“

Vytáhla jsem další kelímek a podala mu ho. „Tady máš,“ řekla jsem. „Je to na mě.“

Kluk se rozzářil. „Vážně?“ zeptal se.

„Jo, jak jinak?“

Ale pak jeho úsměv stejně rychle pohasl. „Ale máma řekla, že ne. Asi budu mít problém.“

Pokrčila jsem rameny. „Nějaký malér dneska stejně budeš mít. Nejspíš. Tak kdyby nic, aspoň si můžeš dát tříšť.“

Přemýšlel o tom skutečně jen krátce a pak mi vytrhl kelímek z ruky.

„Ale opravdu bych si dvakrát rozmyslela, jestli si dám melounovou příchuť,“ dodala jsem.

Moje rada nepadla na úrodnou půdu, protože kluk v mžiku stiskl páčku a naplnil si kelímek lesklou růžovou břečkou.

Já jsem si napustila druhou příchuť, „osvěžující ovocný punč“, jelikož ta je v každém ohledu lepší.

Když jsme si ty tříště nesli k pokladně, prohlížel si mě. „Máš divné oblečení.“

Podívala jsem se na své ošoupané modré džíny a umaštěné bílé tričko. „Mám na sobě v podstatě to samé, co ty,“ podotkla jsem.

„Přesně tak,“ odpověděl. „Ale já jsem kluk.“

„No a?“

„Kluci a dívky by neměli nosit to samé.“

„Tak by ses měl převléknout. Protože já se převlíkat nebudu.“

Na to nic neřekl, což bylo z jeho strany nejspíš rozumné, ještě jsem totiž neuhradila jeho ledovou tříšť. Ale viděla jsem na něm, že se mu to klučí a holčí oblečení honí hlavou.

Zaplatila jsem a ignorovala přitom nepřátelský výraz pokladního, který byl zjevně šťastný, že už odcházím. Ale pro mě bylo jeho chování jenom něco jako horký asfalt na bosých nohou – jsem na to zvyklá.

Prošli jsme řinčícími dveřmi a vrátili se do venkovního vedra. Nedaleko od nás hučela dálnice.

Kluk si pořádně nasál brčkem. Polkl, mlskl a přikývl.

„Tak co?“ zeptala jsem se. „Jaký je ten divoký meloun?“

Přešel si jazykem po rtech a uvažoval. „Sladký,“ zhodnotil. „Divný. Vůbec nechutná po melounu.“

Přikývla jsem a usrkla z lahodného, voňavého ovocného punče, který chutnal přesně tak, jak se jmenoval. „Dostal jsi lekci, hochu. Teď už to budeš vědět.“

Zamračeně se podíval na fosforeskující růžovou směs ve svém kelímku. Povzdechla jsem si. Je strašné vidět, jak dítě trpí.

Natáhla jsem k němu ruku se svým kelímkem. „Tumáš,“ řekla jsem. „Vyměníme si je.“

Obočí mu vystřelilo do výšky. „Fakt?“

„Jasně. Mně to až tak moc nevadí,“ zalhala jsem. „A problémy tady máš ty. Tak ať to aspoň stojí za to.“

Prohodili jsme si kelímky s ledovou tříští a já jsem si cucla divokého melounu.

Sledoval, jak budu reagovat.

„Myslím,“ poznamenala jsem, „že ten, kdo v té firmě na ledovou tříšť vymýšlí příchutě, by měl melouny trochu víc jíst.“ Kluk přikývl. Ťukla jsem svým kelímkem o jeho. „Na zdraví, hochu. Užij si to.“

Odpověděl: „Díky,“ a já na to: „Nemáš zač.“ Nato se mě zeptal: „Nechceš kotě?“

Spolkla jsem všechnu sirupovitou břečku, co jsem měla v puse, olízla jsem si rty, rukou si otřela trochu šťávy z brady a zeptala se: „Co jestli nechci?“

„Nechceš kotě?“ zopakoval. Ukázal na staršího chlapce, který seděl na obrubníku u velké lepenkové krabice. „My je rozdáváme. Vezmeš si jedno?“

Podívala jsem se na velký otlučený žlutý školní autobus, zaparkovaný vedle jedné z benzínových pump.

Kočku si v žádném případě pořídit nemůžu. To by určité neprošlo. Povzdechla jsem si.

„No,“ odpověděla jsem, „pojďme se na ně aspoň podívat.“

V té kartónové krabici bylo pět koťat, a když jsem se naklonila, abych se podívala dovnitř, všechna vztyčila trojúhelníkovité uši

a koukala na mě velkýma kulatýma očima a řeknu vám, že jsem byla fakt unesená.

„Kdo jsi?“ zeptal se starší kluk a mladší vysvětlil: „Koupila mi tříšť.“ Starší kluk natáhl ruku a mladší mu podal kelímek. Starší kluk se napil, zamlaskal, přikývl a podal mu ji zpátky. „Nechceš kotě?“ zeptal se. Byli fakt bratři, ti dva, to se nedalo popřít.

Znovu jsem pohlédla na autobus a povytáhla obočí. Nikde jsem ho neviděla.

„No, asi ještě nevím. Je to složité.“

Oba chlapci přikývli. Měli rodiče. Věděli, jak to chodí. „Jen si jedno vyber,“ pobízel mě ten starší. „Vezmi si jedno na zkoušku.“

Našpulila jsem rty. Byla strašně roztomilá, ta malá koťátka s huňatými ocásky a jemnými fousky. Přemýšlela jsem, jak to udělat, aby mi to prošlo.

Koťata se na mě dívala a přitom mňoukala a kvíkala. Tohle by mohl být problém.

„Které z nich je nejtišší?“

Oba kluci bez zaváhání ukázali na to nejmenší – na šedě a bíle pruhovaný chomáček srsti, který ležel sám v rohu krabice, jako by se ho dění v jeho dočasném útulku netýkalo.

„S tímhle je něco v nepořádku,“ řekl menší kluk. „Ta ostatní nikdy nezmlknou. Ale tohle ani nepíplo od chvíle, kdy se narodilo. Ale jinak mu nic není.“

„No jo,“ řekla jsem a souhlasně přivřela oči. „Tak ta je akorát pro mě.“

„Je to kluk.“

„Opravdu?“

„Podívej se sama.“

„Ne, díky. Budu vám věřit.“

Sklonila jsem se a pozorovala tu malou, tichou bílo-šedou chlupatou kuličku.

Kocourek se na mě podíval. Tvářil se velmi vážně. Až slavnostně. Jako by to snad měl obráceně a myslel si, že to *on* se rozhoduje, jestli si vybere *mě*. Nebylo to kotě, se kterým by se dalo žertovat.

Postavila jsem ledovou tříšť na obrubník, naklonila se k němu a co nejjemněji ho uchopila. Když jsem ucítila toho chvějícího se tvorečka ve své velké nešikovné ruce, rozhostil se ve mně klid. Byl samá křehká kůstka, srst měl jemnou jako perlička a zběsile mu tlouklo srdce.

Přiložila jsem si ho k obličejí. Pohlédl na mě obrovskýmá očima, uši natáhl dopředu, ale nevydal ani hlásku. Nemňoukal, nevřel, nepišťel, nekroutil se. Dívali jsme se jeden druhému hluboko do očí, já a to kotě. S každým úderem jeho srdce se mi trochu zvětšilo to moje.

Řeknu vám, něco se změnilo, když jsme se na sebe s tím kotětem dívali. Něco velkého. Buď se něco ve vesmíru, co se až moc dlouho nehýbalo, začalo znovu hýbat, anebo se něco, co se dlouho hýbalo, konečně zastavilo. Ať už tak či onak, *něco* se stalo.

Na tu benzínku jsem přišla sama. A taky jsem z ní sama odešla. Stejně jako jsem na benzínku každý den sama chodila a sama z ní odcházela už několik let. A možná právě tehdy a tam, když jsem držela to kotě, jsem té samoty měla dost. Byl to tichý okamžik a možná by si ho nikdo, kdo by mě pozoroval, ani nevšiml... Ale řeknu vám, stejně to byl velký okamžik.

Kotě rozevřelo čelisti, zívlo a ukázalo přitom zuby ostré jako jehly, šupinatý šedý jazyk a obstojnou část krku.

„Jasně,“ zašeptala jsem. „Ty jsi ten pravý, že jo?“

„Takže ho chceš?“

„Ano,“ odpověděla jsem a na tváři mi vykvetl malý úsměv. „Jo, chci ho.“

To byla asi ta nejpravdivější věc, co jsem kdy řekla.

Teď už jsem věděla, že mi nikdy nedovolí nechat si tu dokonalou teplou kuličku, kterou držím v ruce. Určitě by řekl „ne“ a hned by měl po ruce dva dobré důvody (důvody, ne příčinu).

Věděla jsem, že nebude mít radost, až to zjistí. Ale také jsem věděla, co vždycky říká: „Běž za hlasem svého srdce, ať chce cokoli, a neohlížej se zpět.“ A moje srdce rozhodně chtělo, aby se na mě dívaly tyhle oči, modřejší než chemicky modrá ledová tříšť.

„Co je to za cvoka?“ zeptal se mladší kluk svého bratra, a přestože jsem se stále ještě zamilovaně dívala na kotě, nemusela jsem se ani kouknout, abych věděla, o kom mluví. Stejně jsem se ale ohlédla, protože odteďka jsem měla tajné kotě, které jsem musela skrývat.

Byl tam v celé své kráse.

Hnědé džíny, ve kterých je víc děr než látky. Bez košile a bez bot – není pochyb o tom, že by nebyl obsloužen. Vyhublý, s kostnatými rameny a žebry trčícími kolem dokola. Zacuchané dlouhé vlasy stažené šátkem. Objemný huňatý plnovous, který mu visí skoro až ke klíčnímu kostem.

Malou stěrkou na tyčce, kterou benzínové pumpy mívají u čerpadel, seškrabával z předního skla autobusu všechny hmyzí mrtvolky a přitom si pískal a napůl tančil. Vypadalo to úplně jako reklama na Osvěžující ovocný punč. A jeho vnitřní energii to taky odpovídalo... reklama souhlasila se skutečností.

„Tohle,“ odpověděla jsem a přitiskla si kotě pevně na břicho, „je Rodeo.“ Obě děti na mě nechápavě zíraly. „Je to můj táta,“ dodala jsem.

„Ten chlap je tvůj táta?“

„Jo.“ Sklonila jsem tvář, ztišila hlas a zašeptala: „Ale tohleto nesmí vědět, jasný?“

Oba chlapci s vážnými, sirupem potřísněnými tvářemi přikývli. Těmhle bratrům se dalo věřit.

Přitiskla jsem si kotě k tričku a podívala se zpátky na autobus. Rodeo stále čistil jeho předek a křepčil přitom. Jestli jsem chtěla tohle kotě propašovat do autobusu, potřebovala jsem pomoc.

Podívala jsem se na toho malého kluka, který usilovně cucal ledovou tříšť a stále si Rodea prohlížel.

„Mohl bys pro mě něco udělat?“ Povyτάhl obočí. „Takovou malou laskavost,“ vysvětlila jsem a on přikývl. „Podívej se na ten autobus. Vidíš zadní okno se záclonkami, na kterých jsou hvězdy?“

„Jasněže.“

„Tak tam je můj pokoj. Potřebuju, abys...“

„Tam je tvůj pokoj? Jako fakt tvůj *pokoj*? Ty bydlíš s tátou v tom autobuse?“

„Jo. No a?“

„Neznám nikoho, kdo by bydlel ve starém školním autobuse.“

„Tak teď už znáš, jasný?“ Podala jsem mu kotě tak jemně, jak to jen šlo. „Jde o to, že Rodeo by v žádném případě nesouhlasil, abych měla kotě. Ale já ho stejně chci. Takže já si teď nasednu a půjdu do svého pokoje. Asi za minutu se sejdem u mého okna na druhé straně. Dobře?“

Kluk se podíval na bratra. Ten pokrčil rameny a přikývl. Kluk se podíval na mě. „Takže dneska se do problémů dostaneme *oba*, co?“

Usmála jsem se na něj. „Asi ano. Ale pokud za problém nestojí kořata a ledová tříšť, tak co potom?“ Uchopila jsem sluneční brýle, které jsem měla zavěšené za výstřih trička. Byly hnědé, velké a kulaté, s tlustými plastovými obroučkami. Za jeden dolar na bleším trhu v Novém Mexiku – a opravdu za ty peníze stály. Nasadila jsem si je a světlo světa pohaslo. „Tak můžeme?“

„Jasně.“

Kráčela jsem k autobusu a usrkávala jsem přitom melounovou tříšť, jako by mi bylo všechno jedno.

Rodeo se na mě podíval, když jsem odhrnula harmonikové dveře. Nehtem palce seškrabával nožičku kobylky a soustředěně u toho vyplazoval jazyk.

„Banány nebyly?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ zasalutovala jsem, i když jsem si popravdě řečeno ani nevzpomněla, že jsem se po nich měla podívat.

„Tak to je na zabití,“ odvětil Rodeo a pak na mě blýskl tím svým zubatým úsměvem, kterému jsem se nikdy neubráníla. I teď jsem mu ho musela oplatit. „Tak vyrazíme na další zastávku.“

Pěstí s nataženým ukazovákem jako hlavní jsem na něj jakoby vystřelila a vyšla jsem po schodech do autobusu, docela nonšalantně a pomalu. Prošla jsem kolem řady sedadel a Rodeovy úzké postele a pak dál naším obývánkem, kolem polic na knížky přišroubovaných ke zdi, podél gauče přišroubovaného k podlaze a zahrádky, co jsme si udělali z rostlin v květináčích přišroubovaných pod oknem. Skrz okna jsem viděla kluka, jak jde k zadní části autobusu, rukou si zakrývá malou bouli pod košilí a jeho chůze je stejně lehká a plynulá jako ta moje. Rodeovým směrem se ani nepodíval. Choval se úplně přirozeně.

Prošla jsem skrze závěsy do svého pokoje. Bylo tam horko a dusno, ale jakmile se rozjedeme, ochladí se tu. Šla jsem rovnou k oknu a shrnula závěs na bok. Stál tam ten kluk, díval se na mě s otevřenou pusou a v dlaních držel kotě.

Oběma rukama jsem stiskla západky a s co nejtišším klapnutím jsem stáhla okno. Kluk se natáhl a zvedl kotě do výšky. Leželo mu bezvládně v ruce.

„Hm,“ řekla jsem. I když jsem se z okna vyklonila, kotě bylo stále několik stop pod mou rukou. „Vydrž chvíli.“

Vrátila jsem se dovnitř a rozhlédla se. Z háčku na stěně jsem sundala svůj starý slaměný kovbojský klobouk, z drátěného ramínka jsem shodila bundu a pak jsem jej roztáhla. Klobouk měl dlouhý

pletený řemínek na upevnění pod bradou, za ten jsem zahákla všák a pak jsem to všechno spustila z okna.

„Rychle ho dej do klobouku,“ zasyčela jsem a kluk to udělal. Co nejopatrněji jsem ten „košík“ i s kotětem vytáhla nahoru. V mžiku jsem to kotě držela v rukou. Dívalo se na mě tak spokojeně, jako by jízda výtahem v kovbojském klobouku nahoru do školního autobusu patřila do jeho každodenního programu. Každou vteřinou se mi ten kocourek líbil víc a víc, a to jsem ho měla děsně ráda už od začátku.

Znovu jsem vystrčila hlavu z okna.

„Díky za tu tříšť,“ řekl kluk.

„Není zač. Díky za to kotě.“

Kluk pokrčil rameny, což mi přišlo jako přiměřená reakce.

Slyšela jsem, jak se dveře autobusu skřípavě zavřely. O vteřinu později naskočil velký dieselový motor a můj pokoj se od toho rachotu začal třást. Kluk o krok ustoupil.

„Tak se měj, hochu,“ řekla jsem.

„Zatím čau,“ řekl, prošel kolem zadní části autobusu a zamířil pryč.

U mé postele ležela velká krabice s knihami. Převrátila jsem ji a knihy vysypala na podlahu. Krabici jsem postavila mezi polici a noční stolek a položila do ní kotě. Vypadalo v ní strašně malé a osamělé. Tak jsem složila staré tričko, strčila mu ho tam a přidala malého plyšového dinosaura.

Kotě ho očichalo, podívalo se na mě a pak sebou pláclo o zem. Nestěžovalo si, že ho odtrhli od sourozenců, ani nekníкло.

Zadívala jsem se na hromádku knih na podlaze vedle krabice a zaujal mě lesklý zlatý název mé oblíbené: *Ivan je jen jeden*. To bylo jasné znamení.

„Perfektní,“ usoudila jsem. Sáhla jsem dolů a poškrábala koťátko nehtem na hlavě. Zavřelo oči a pevně drželo. „Ivan,“ zašeptala jsem.

„Tak se jmenuješ. Ivan. Ať se ti to líbí, nebo ne. Ale doufám, že se ti to líbí.“

Ivan rozhodně nevypadal, že by mu to jméno vadilo.

„Teď se musím ujistit, že Rodeo nemá žádné podezření,“ vysvětlila jsem mu. „Zůstaň na místě.“

Rodeo se mezitím posadil na místo řidiče. Nasadil si sluneční brýle a nacpal si do pusy hrst slunečnicových semínek i se slupkami. Klekla jsem si na sedadlo za ním a naklonila se mu přes rameno.

„Tak můžem, Kojotko?“ zeptal se mě.

„Jasná páka,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Kam jedeme?“

Uvolnil parkovací brzdu a zapnul rádio. Z reproduktorů zakvílela podivná hipísácká elektrická kytara.

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit,“ odpověděl. Udeřil do zaprášené palubní desky autobusu a vykřikl: „Jsi připravený, Yagere?“ Sešlápl plynový pedál, až starý autobusový motor zařval, pak šlápl na spojku a my se s trhnutím rozjeli vpřed. Hlava se mu pohupovala v rytmu hudby a špulil rty, jak se snažil dostat semínka ze slupek. S pusou plnou těch semínek na mě houkl: „Zavyj, Kojotko!“

Zaklonila jsem hlavu a zavyla. Vysoké a šťastné kojotí zakvílení se odrazilo od nýtované plechové střechy. Doufala jsem, že mě Ivan uslyší a pozná, že jsem pořád tady. A že bude držet jazyk za zuby a nepokusí se taky zavýt, aby mi odpověděl.

Všechna přední okna byla otevřená a vzduch kolem nás se začal pohybovat, třepetal stránkami knih a ochlazoval nás. Sklopila jsem hlavu a uviděla z okna dvě děti, jak sedí na obrubníku vedle krabice, kde chybí jedno kotě. Obě se na mě dívaly se zvědavě nakrabacenými čely. Ten menší hoch zase cucal svou – *mou* – ledovou tříšť s příchutí „osvěžující ovocný punč“.

Pokrčila jsem rameny – říkala jsem si, že to je asi tak nejvhodnější gesto – a zamávala jim. Jako jeden muž mi zamávali zpátky.

Hodní kluci, ti dva. Takové děti, které by vám skoro ani nevadilo vidět znovu.

Vyjeli jsme na dálnici a motor zavrčel, jak se snažil nabrat rychlost. Černá stuha silnice se před námi táhla jako vždycky. Napila jsem se ledové tříště a stejně jako Rodeo pokyvovala hlavou do rytmu hudby.

Měla jsem kotě. Což rozhodně znamenalo, že mám problém.

Ale co má být. Já problémy měla už předtím. Ale teď jsem měla Ivana.

A připadalo mi, že se tím všechno každopádně zlepšilo.

KAPITOLA

DRUHÁ

Jeden den. Tak dlouho se mi podařilo udržet Ivánka před Rodeem v tajnosti. Jeden mizerný den.

Věděla jsem, že svou hru musím hrát dokonale. Rodeo je pravděpodobně ten nejhodnější člověk na celém světě, ale i jeho laskavost má své hranice. Absolutně nikdy není zlý, ale když se někdy dostane do bodu, kdy se jeho laskavost začne vyčerpávat, pak prostě odejde. Ponoří se do svých myšlenek, je zdvořilý, ale odtažitý a není možné se k němu dostat. Věděla jsem, že musím Ivana bezpečně dostat tam, kam patří: na výsluní Rodeovy laskavosti. Nesmí zůstat v chladném stínu mimo něj.

Hned první odpoledne jsem začala připravovat půdu. Jakmile jsme byli chvíli na cestě, vklouzla jsem do svého pokoje a asi hodinu jsem se s Ivanem mazlila a hrála si s ním. Nakonec jsem se ale od jeho téměř nesnesitelné roztomilosti musela odtrhnout. Položila jsem ho do krabice a on se na mě podíval těma směšně modrýma očima. „Musím tam jít a pracovat na šéfovi,“ zašeptala jsem mu. „Až s ním budu hotová, bude tě milovat stejně jako já.“

Ivan na mě zamrkal. Nevypadal moc přesvědčeně, ale pořád jsme se ještě poznávali a já jsem zatím moc dobře nerozuměla jeho grimasám, takže kdo ví. Podrbala jsem ho na rozloučenou a vydala se do přední části autobusu.

Rodeo seděl spokojeně za volantem a kýval hlavou do rytmu hudby. Privítal mě úsměvem a já si klekla na sedadlo za ním, dívala se ven přes čelní sklo a zpívala si pořád ty samé staré písničky.

Čekala jsem na příležitost, číhala na správný okamžik, abych mohla zahájit svou hru, když mi Rodeo zničehonic perfektně nahrál.

„Vyprávěj mi pohádku, Kojotko,“ požádal.

Toto byla skvělá příležitost a já to hned pochopila. Zamžourala jsem z okna, našpulila rty a snažila se nevypadat příliš nadšeně.

„Oukéééj, jednu bych měla,“ prohlásila jsem, položila jsem si bradu na opěradlo sedadla před sebou a zavřela oči. „Bylo nebylo, kdysi a kdesi žila jedna dívka.“

Slyšela jsem, jak Rodeo vyplivl do prázdné láhve od squirtu, kterou držel v ruce, slupku od slunečnicového semínka. „To je vždýcky dobrý začátek,“ zamumlal.

„Ten nejlepších... Takže tahle dívka byla skvělá bojovnice. Cestovala od království ke království, zabíjela draky a obry a zachraňovala slabošské prince. Byla totálně drsná.“

„Pěkné.“

„Po nějaké době ji to ale přestalo bavit. A tak si postavila hrad. Přímo u oceánu. Vybudovala ho ze dřeva naplaveného na pláž.“

Rodeo si odfrkl. „Naplaveného? Hrad z *naplaveného dřeva*?“

„Jasně,“ potvrdila jsem. Přimhouřila jsem oči a podívala se na něj. „Jak jsem řekla, z naplaveného dřeva. A lastur. A škeblí. A velrybích kostí. Ale *hlavně* z naplaveného dřeva.“

„Dobře.“

„Ale poměrně brzy se začalo říkat, že ve vodách u té části pobřeží, kde sídlila, straší. Námořníci se křižovali a modlili, když jimi museli proplouvat. Lodě se jim vyhýbaly.“

„Proč?“

„Řeknu ti proč, Rodeo. Bylo to kvůli tomu vytí a kvílení.“

„Vytí a kvílení?“

„Ano. Tomu bys nevěřil. Byl to příšerný, srdcervoucí zvuk. Takový zvuk, při kterém se ti derou slzy do očí, jako bys krájel

cibuli. Někteří námořníci se dokonce vrhli přes palubu a odevzdali duši mořským hlubinám, tak byl ten zvuk truchlivý.“

„To je smutné.“ Rodeo zavrtěl hlavou a udělal *tsss*.

„Přesně tak.“

„Takže ta tvoje dívka na hradě z naplaveného dřeva se asi vydá přemoct tu příšeru?“ zeptal se Rodeo.

„Ne, pane. Ne, to neudělala.“

„Vážně?“

„Fakt ne.“

„A proč ne, zlatíčko?“

„Protože to *ona sama* byla ta kvílející příšera.“

Na chvíli odtrhl oči od silnice a překvapeně se na mě podíval.

„Vážně *ona*? Tak to je hodně hustej zvrát! Ale řekni mi teda, proč chtěla zabít všechny ty námořníky?“

„Ona to nechtěla. Ani nevěděla, co všechno se děje. Nesnažila se nikoho dohnat k šílenství nebo rozbít nějakou loď. Jen seděla na svém hradě a sténala, plakala, snažila se vykřičet všechen svůj smutek.“

„Proč byla tak smutná?“

Polkla jsem a dramaticky se odmlčela. Tohle bylo přesně ono. Teď mám šanci zasít semínko. Dívala jsem se přímo do okna před sebou. Soustředila jsem se a dokázala uronit pár slz, aby mě pálily v očích a já získala rozmazaný pohled. Trochu mě překvapilo, jak snadné to bylo. Čekala jsem, až Rodea přemůže zvědavost a podívá se na mě.

Pak jsem pokrčila rameny. Cítila jsem, že se na mě dívá, a ztěžka jsem zamrkala.

„Byla jen osamělá,“ řekla jsem úplně tiše. „Neměla žádné přátele. Chyběla jí rodina. I *jeden jediný* přítel by jí udělal radost, třeba jen úplně malý. Třeba domácí mazlíček. Ale ona neměla ani toho.“

Povzdechla jsem si a odvrátila pohled.

Několik minut jsme si to drandili po dálnici a naše pneumatiky duněly na asfaltu.

„Tak co?“ zeptal se konečně Rodeo. Jeho hlas zněl tak nějak tiše a ustaraně. „Jak to bylo dál? Skončilo to dobře?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nevím,“ odpověděla jsem a povzdechla si. „Nevím. Samota je hrozná věc.“ Nechala jsem to vteřinu uležet a pak jsem se s dalším povzdechem zvedla. „Půjdu si na chvíli číst.“ Otočila jsem se a úplně pomalíčku se vydala ke svému pokoji. Neohlédla jsem se, ale věděla jsem, že Rodeo za volantem mě pozoruje ve zpětném zrcátku a tváří se ustaraně a zkormouceně.

Bylo dobře, že jsem odešla. Protože jinak by Rodeo mohl vidět, jak se usmívám.

Tak jsem to semínko zasadila a nechala ho tam po zbytek dne ležet. Čas od času jsem ho zalévala zádušnými povzdechy, sklopenýma očima a celkově skleslým postojem. Bylo mi jasné, že to na Rodea působí. Často jsem ho přistihla, jak se na mě dost ustaraně a zmateně dívá.

Ten večer jsme se po západu slunce zastavili v obchodě s potravinami pro večeři. Rodeo šel na záchod a hodil po mně pohledem, který znamená „bude to jen chvilka“, tak jsem honem nakoupila pár konzerv kočičího žrádla a pytel podestýlky a odnesla to všechno do autobusu, dokud jsem tu možnost měla. Tyhle zásoby jsem schovala ve svém pokoji, a když Rodeo, drbaje se ve vousech, vyšel z toalet, zase už jsem si prohlížela melouny v oddělení ovoce a zeleniny a on na nic nepřišel.

Jakmile jsme znovu vyjeli, vklouzla jsem do pokoje a docela dobře jsem to tam Ivánkovi vybavila. Do jednoho rohu jsem mu dala krabici od bot naplněnou podestýlkou a zastínila jsem mu

ji tričkem pověšeným na ramínku, aby mu vytvořilo soukromí a nepropouštělo ven pachy, vedle jsem mu postavila malou plastovou misku na vodu a další na jídlo a ve své staré krabici od knih jsem mu udělala pohodlný pelíšek. Když jsem to všechno zařizovala, Ivan se kolem mě procházel, čichal ke mně a otíral se o mě, sladký jako med a tichý jako myška.

Zdálo se, že i on je ve svém novém domově ohromně šťastný. Chlemtal vodu, čichal k jídlu a na podestýlku chodil tak samozřejmě, jako by to dělal odjakživa. Nikdy by mě nenapadlo, že budu tak pyšná, když uvidím nějakého jiného tvora dřepět a kakat, ale přísahám, že jsem si musela sednout na ruce, abych mu netleskala.

Jakmile s tím byl hotový a zahrabal to do podestýlky, vzala jsem ho a dala mu velkou pusu přímo mezi uši. Začal mručet a otírat se mi mokrým čumákem o tvář a řeknu vám, že jsem v tu chvíli byla nejšťastnější za celý svůj život.

Rodeo vždycky zdravě respektoval mé soukromí, takže dokud Ivan držel jazyk za zuby a já měla pod kontrolou zápach z jeho kočkolitu, myslela jsem si, že toho kocourka udržím v tajnosti až do doby, kdy budu dost stará na to, abych odešla na vysokou, nebo aspoň až si budu myslet, že je Rodeo připravený, aby se k tomu všemu postavil rozumně a velkoryse.

Tu noc jsem si Ivanovu krabici na spaní přitáhla těsně ke své posteli. Podíval se na mě, pomalu a rozespale zamrkal, široce na mě zívla a vyplázl přitom zvlněný jazýček.

„Dobrou noc, Ivane,“ zašeptala jsem. Ještě jsme se valili po dálnici – Rodeo rád ponocoval a jezdil dlouho do noci – a moje postel se houpala a kolébala v rytmu cesty a ukolébávala mě ke spánku jako vždycky. Začaly se mi zavírat oči.

Ale pak se ozvalo *škráb škráb škráb*. Otevřela jsem oči. Ivan seděl a koukal na mě doširoka rozevřenýma a soustředěnýma

očima. Jednu tlapku měl zdviženou, a jak jsem se na něj dívala, znovu vystrčil dráčky a zaškrábal jimi o lepenkovou stěnu své ložnice.

„Dobrou noc, Ivane,“ popřála jsem mu znovu, ale on se posunul po zadečku, znovu zaškrábal, tentokrát trochu hlasitěji, a naklonil hlavu na stranu.

Věděla jsem, co chce. Měl to napsané v tom svém zatraceně roztomilém obličejí.

„Ne,“ řekla jsem. „Musíš spát na svém místě, Ivane, abych tě měla pod kontrolou.“

Ivan se na mě jen díval těma svýma neskutečně modrýma, velkým a sladkým očima. Nemňoukal. Nemusel.

O Rodeovi byste měli vědět, že má čarovné oči. Jsou tak hluboké, něžné a *laskavé*, že se do nich lidé tak nějak propadají. Viděla jsem to mockrát. Je vysoký a zarostlý a rozhodně ne takzvaně „normální“, takže lidi jsou vždycky dost napjatí, opatrní, a dokonce chladní, když k nim přijde. Ale pak se na ně podívá těma svýma očima a oni hned roztají, uvolní se a usmějí a vzápětí se stanou Rodeovými nejlepšími kamarády. Rodeo nikdy neplýtl slovy, ale divili byste se, co všechno se dá říct pohledem.

Ukázalo se, že můj Ivánek má v očích stejné kouzlo jako Rodeo. Když jste se do nich podívali, všechna „ne“, která jste chtěli říct, se změnila v prostá a laskavá „ano“.

Povzdychla jsem si.

„A do háje,“ zamumlala jsem a natáhla se, abych ho zvedla. Ivan spal přitisknutý přímo k mému krku a vrátil se jako malá sekačka na travu. V noci občas zakňučel a chvílemi trochu kopal, když ho pronásledovala nějaká tajemná kočičí noční můra, ale mně to ani trochu nevadilo.

Není nic špatného na tom, když se tu a tam probudíte, usmějete se a přitulíte se pevněji k něčemu teplému, co máte rádi.

Ale jak říká Rodeo, v tomhle starém světě není nic, co by přetrvalo věky, kromě plněných piškotů Twinkies a vesmírem se rozléhajícího hlasu Janis Joplinové.

Celkem vzato jsem se probudila do krásného rána. Když jsem se probrala, za okny autobusu se skvělo modré nebe. Nevěděla jsem, kde přesně stojíme, ale pochopila jsem, že tu musí být hodně ptáků, protože zpívali jako celý pěvecký sbor. Celá jsem se protáhla až k prstům na nohou a protřela si zalepené oči. Ale pak jsem sebou trhla, vytřeštila jsem oči a ten pocit, že dnešní ráno je klidné, ze mě vyprchal.

Povím vám proč: uvědomila jsem si, že jsem v pokoji sama.

Chvatně jsem se posadila a otáčela hlavou na všechny strany. V mé posteli Ivan nebyl. Na polštáři neležel. Ani do své krabice se nevrátil.

„Ivane!“ zašeptala jsem. Pak jsem na něj zavolala znovu, tak hlasitě, jak jsem se jen odvážila: „Ivane!“

Neslyšela jsem žádné cupitání tlapek, cvakání drápků ani ospalé kroucení hlavou. V pokoji bylo ticho, jen za oknem se ozývali ptáci.

Ivan mohl být jen na jednom místě.

„Do prčic,“ ulevila jsem si a podívala se závěs, který mě odděloval od přední části autobusu.

Takže mi utekla kočka. Vyskočila jsem z postele a prostrčila hlavu závěsem.

Na levé straně pronikaly okny třpytivé paprsky ranního slunce. V autobuse vládl klid a mír. Nikde ani stopy po ztraceném kotěti nebo fousatém hipíkovi.

Po špičkách jsem procházela uličkou, těkala očima všude kolem sebe, dívala se pod všechno, na všechno a do všeho a snažila se zahlédnout Ivanův šedý kožíšek. Ale nenašla jsem při svém pátrání nic než naše staré harampádí.

Když jsem se blížila k přední části autobusu, uslyšela jsem Rodeovo tiché, pravidelné oddechování a spatřila jeho bosé nohy trčící zpod hromady příkrývek, kterou nazýval postelí. Nepřevaloval se, nechrápal ani neotáčel stránky knihy, a to všechno bylo dobře. Znamenalo to, že ještě mám šanci vyhnout se katastrofě, do které jsem se probudila.

Proplížila jsem se kolem dřímajícího Rodea až do přední části autobusu. Sedadlo řidiče bylo prázdné, dveře pevně zavřené a zajištěné. Pokývala jsem hlavou. Ivan byl tedy stále na palubě. Jen jsem ho musela najít.

Otočila jsem se zpátky k Rodeovi, připravená autobus a jeho různá zákoutí zepředu dozadu důkladněji prohledat.

Ale než jsem stačila udělat první krok, ztuhla jsem, vytřeštila jsem oči a srdce se mi zastavilo jako motocykl, který narazí do zadní části zaparkovaného návěsu (což jsem skutečně jednou viděla u Stevenstownu ve státě Missouri a na takový pohled jen tak nezapomenete, to vám garantuju). Zkameněla jsem na místě, dech se mi zastavil a nepohnula jsem ani řasou.

Protože jsem viděla Ivana.

Spal a vypadal přitom klidně a pokojně jako letní ráno. Odpočíval roztomile schoulený do klubička a ocásek měl zastrčený přímo pod bradou.

Bylo by to rozkošné.

Kdyby nedřímал přímo na Rodeově krku.

TŘETÍ

Chtěla jsem polknout, ale bála jsem se, že ten hluk Rodea vzbudí. Nadechla jsem se tak tiše a mírně, jak jen to šlo, a zase vydechla.

Rodeo má dobrý, tvrdý spánek – jednou jsem mu do pusy dokázala naskládat šest kuliček hroznového vína, než se probudil. Ale i tak mi bylo jasné, že to bude těžké.

Tichým krokem jsem se přibližovala k Rodeovu ležícímu tělu. Podlaha pode mnou zavržala. „Ticho, Yagere,“ modlila jsem se bezhlasně.

Přikradla jsem se na dosah k Rodeovým špinavým nohám a vrhla jsem na ně rychlý pohled. Chodit naboso po parkovištích u benzínových stanic čistotě a jemnosti chodidel moc nepomáhá, to vám teda povím. V duchu jsem si slíbila, že budu odtědka myslet na to, abych si nazula nějaké žabky, až půjdu ven. A že nějak tak-ticky zapracuju na Rodeovi, aby o sebe začal víc pečovat.

Proplížila jsem se kolem jeho chlupatých prstů. Ležel na kraji svého nepořádného hnízda z přikrývek, takže jsem se snadno dostala až doprostřed.

Zakláněl hlavu dozadu a obličej měl odvrácený od Ivana. Jeho ústa byla otevřená dokořán, ve vousech mu uvízla slunečnicová slupka. Vypadal klidně, mírumilovně, jak tu tak ležel a bezděčně se tiskl k mému Ivanovi.

Klid však nikdy netrvá věčně.

Nemotorně jsem se nad Rodea naklonila a chvilku vyvažovala rukama, abych nespadla přímo na něj – to by teda nebylo ideální.

Vystrčila jsem bradu, soustředila se na rovnováhu a oběma rukama se natáhla po kotěti, které se tulilo k tátovu krku.

Ale pak... pak se to podělalo. Všechno šlo do háje.

Cosi muselo udělat nějaký zvuk. Možná to bylo moje srdce, možná jsem se příliš hlasitě nadýchla, možná mi Yager zavrzal pod nohama. Nevím.

Ale ať už to bylo cokoli, Rodeo otevřel oči. Stála jsem nehybně jako socha a doufala, že je zase zavře.

Ale místo toho je vytřeštil a zahleděl se na mě. Zamračil se.

„Kojotko,“ pronesl hlasem ochraptělým spánkem. „Co to děláš?“

Stála jsem totiž nad ním a natahovala ruce k jeho krku.

„Nic,“ odpověděla jsem.

Několikrát zamrkal a změřil si mě pohledem. Stále jsem se nad ním tyčila jako vraždící maniak.

„Kojotko,“ opakoval. „Co to děláš?“

„Nic,“ prohlásila jsem znovu, i když popravdě řečeno, podruhé to znělo ještě hloupěji.

Rodeo si odkašlal.

V tu chvíli Ivan otevřel oči. A zamrkal na mě stejně jako Rodeo.

Srdce se mi zastavilo.

Kocourek předvedl jedno z těch svých monstrózních zívnutí, při kterých mu jsou vidět stoličky. Nevydal přitom žádný zvuk, ale jeho vousy se Rodeovi otřely o krk.

Rodeo sebou škubl a zvedl ruku, aby se na tom místě poškrábal.

„Ne!“ vykřikla jsem a přiskočila k nim oběma.

Jsem ochotna připustit, že to ode mě nebylo nejchytřejší.

Rodeo, pochopitelně vyděšený zjištěním, že na něj při probouzení útočí jeho vyšinutá dcera, která to nejspíš měla v úmyslu už před probuzením, vyskočil, zakřičel a pokusil se přede mnou utéct.

Ivan, který se pochopitelně probudil a zjistil, že jeho postel vřeští a kope, udělal to, co by v takové situaci udělala každá kočka: zaryl všech svých deset britkých kočičích drápků do nejbližšího předmětu.

Což byl samozřejmě Rodeův krk.

Výsledek byl okamžitý a dramatický.

Ozval se vysoký ječivý zvuk, o kterém jsem si nejdřív myslela, že jej vyluzuje Ivan, ale pak jsem si uvědomila, že ve skutečnosti vychází z Rodeovy pusy. Vyskočil na nohy tak úžasně rychle a s takovou atletickou obratností, jakou jsem u něj neviděla od doby, kdy v přístavku kempu překvapil mývala.

Ivanovi, té superhvězdě mezi všemi koťaty, se na Rodeově krku podařilo udržet i přes všechny jeho skřeky a vřískot. Ale jakmile Rodeo vystřelil do vzpřímené polohy, Ivan se rozhodl, že k ječícímu hipíkovi ve vertikální poloze se raději vázat nebude. Odpojil se tedy a skočil dolů, aby přistál na nedalekém vodorovném, tichém gauči. Nastala chvíle mlčení, kdy jsme ani nedýchali. Ivan tam stál celý naježený a s vyhrbeným hřbetem a vypadal asi tak divoce, jak jen může vypadat dvoulibrová kulička vaty. Rodeo měl široce rozevřené oči, z krku mu tekla krev, funěl a odtahoval se od Ivana, jako by to byla kobra královská, která se na něj chystá zaútočit. Na sobě měl jen ošuntělé přiléhavé slipy a vypadal jako někdo, kdo je v naprostém šoku.

V tom jsem spatřovala svou šanci: převzít kontrolu nad situací. „Ale ale,“ prohodila jsem k Rodeovi s nenuceným úsměvem, „ty už jsi vzhůru?“

Rodeo, který měl stále zrychlený dech, na mě zamrkal a pak zavrtěl hlavou. „Co... Co... Co to do...?“ Sáhl si na krk, a když na prstech uviděl krev, obočí mu vystřelilo vzhůru.

„Rodeo,“ oslovila jsem ho mile, „tohle je Ivan. Ivane, tohle je Rodeo.“

Rodeo znovu zavrtěl hlavou. „Kdo je sakra Ivan?“

Dech se mu začínal trochu zklidňovat a jeho oči hleděly o něco méně vytřeštěně, takže jsem usoudila, že je vhodný čas pokračovat.

„Ivan je moje kotě. Chtěla jsem si s tebou o něm promluvit.“

„Opravdu?“

„Ano, šéfe. Ale čekala jsem na vhodnou příležitost, abych vás seznámila. Asi je to právě teď.“

„No, Kojotko, vybrala sis sakra dobrý způsob, jak nás představit,“ opáčil Rodeo a jemně si přejel rukou po krku.

„Já jsem si ho zrovna nevybrala, Rodeo,“ podotkla jsem na svou obranu, „a to, jak jsi řval, rozhodně ničemu nepomohlo.“

Ale Rodeo na mě vrhl dost výmluvný pohled, takže jsem rychle změnila směr hovoru. „Víš, je mi to líto. Uznávám, že to nebyl ideální způsob, jak ti přiznat, že jsem si pořídila kotě.“

„Vážně si to myslíš?“ pronesl Rodeo tónem, který mi připadal zbytečně konfrontační. „Že není úplně v cajku to bez mého vědomí udělat a pak to na mě takhle vybalit?“

„Klid, kámo,“ naléhala jsem a zvedla jsem ruce, abych ho zpacifikovala. „Mléko už je rozlité, a proto nemá smysl nad ním plakat.“

„Baví tě rozlévat mléko?“

„Víš, co tím myslím. Popasujme se s tou situací co nejlépe.“

„A jakou máš představu?“

„Jde tady o mě. Chci domácího mazlíčka.“

Rodeo si povzdechl, zavřel oči a začal vrtět hlavou, takže jsem k němu rychle přiskočila.

„Poslouchej mě. Víím, že jsme se o tom už bavili, ale tentokrát je to něco jiného. Za posledních osmnáct hodin jsme se s Ivanem opravdu poznali. Na kocoura svého věku je mimořádně klidný a rozumný. Je to stará duše, Rodeo. A dobrý parťák.“

Slyšela jsem, jak mluvím čím dál rychleji a do hlasu se mi vkrádá zoufalství. „Pro cestování se narodil a rychle jsme se spřátelili.

Ani si nevšimneš, že je tady, Rodeo, to ti slibuju. Nebude tě nijak obtěžovat a pro mě bude... bude... bude –“ *Vším*, chtěla jsem říct, ale Rodeo mě přerušil.

Mlaskl a promnul si vousatou bradu. „Domácí mazlíčci, Kojotko,“ zadeklamoval a zavrtěl hlavou. „No tak. Přece víš, co si o tom myslím. U nás jsou –“

Chtěl to říct. Věděla jsem, že to přijde, ještě než promluvil. Chystal se prohlásit, že domácí zvířata jsou tu *zakázaná*, a jakmile se Rodeo rozhodl, že je něco zakázané, nikdy o tom nediskutoval.

„Já ho potřebuju,“ skočila jsem mu do řeči dřív, než to stihl oficiálně prohlásit. Neměla jsem v plánu to říct. Prostě to ze mě vypadlo. Věděla jsem, že existuje spousta lepších argumentů, které bych mohla uvést – že jsem osamělá, že se budu chovat zodpovědně nebo že se o něj budu pořád starat a tak dále –, ale v návalu emocí se všechna tato odůvodnění rozplynula. Naskočila mi jen ta hloupá větička a zůstala tu viset ve vzduchu přesně mezi Rodeovými slovy *jsou* a *zakázaná*.

Rodeo se zastavil s otevřenými ústy. Oči se mu zaleskly.

„Potřebuju ho,“ zopakovala jsem klidněji. Trochu mi přeskočil hlas, což mě překvapilo, a sevřelo se mi hrdlo, což jsem taky nečekala. Oči mi zvlhly, takže jsem musela mrkat, abych se toho zbavila.

Rodeo mi pohlédl do uslzených očí. „Jo,“ pronesl. „A to je právě ten problém, zlato. Není dobré potřebovat a chtít věci, o které můžeš přijít.“

„*Prosím*, Rodeo,“ naléhala jsem a řekla mu to přímo do těch jeho vždy laskavých očí.

„Ale no tak, miláčku,“ odpověděl jen o trochu hlasitěji, než kdyby šeptal.

Neříkala jsem nic.

Pootevřel rty a zhluboka vydechl.

Přistoupil ke mně a palcem mi z tváře setřel slzu, která po ní stékala a šimrala mě. Znovu zavrtěl hlavou, ale tentokrát se pod vousy usmíval.

„Tak tedy,“ kývl a natáhl ruce, „ukaz mi toho mourka.“

Neodvažovala jsem se nechat tu malou naději ve svém srdci vzklíčit. Ale stejně jsem se sehnula se a zdvihla Ivana, který už se uklidnil a vrátil se k normálnímu kotčícímu tvaru a velikosti.

Vložila jsem Ivanovo teplé tělíčko do Rodeových špinavých rukou. On ho klidně uchopil, otočil a přiložil si jej k obličejí. Celá ta vzácná bytůstka se vešla do jedné z Rodeových dlaní.

Kocourek v ní seděl naprosto spokojeně. Upřeně hleděl na Rodea a Rodeo na něj. Ivan nemňoukal, nechvěl se, nevrněl ani se nevrtil. To nebyl jeho styl. A Rodeo nehučel, nedělal *óóó* ani na něj nemlaskal, jako by mu posílal polibky. To zas nebyl Rodeův styl. Ti dva se tam chvíli jen tak na sebe dívali.

Ale něco mezi tím hubeným koťátkem a zchátralým hipíkem muselo proběhnout. Viděla jsem to v Rodeových očích. Objevila se v nich jiskra, zjihly a ztratil se z nich ten obvyklý nepřítomný výraz.

Rezignovaně povzdechl. „Sakra, Kojotko,“ řekl, ale vyslovil to mírně.

Ta malá naděje v mém srdci roztáhla křídla o něco víc.

Spustil z Ivana oči a zadíval se na mě. „Podrobíme ho zkoušce. Dvě stě mil.“

Moje naděje vyletěla až do oblak. Čas od času jsme s Rodeem něco zkoušeli: nové album, jinou vůni osvěžovače vzduchu, prostě cokoli. Vždycky jsme si stanovili zkušební dobu a během ní jsme zjišťovali, jestli se nám to něco opravdu líbí a jestli se to může stát součástí našeho životního stylu.

„Tisíc mil,“ kontrovala jsem. „Pět set,“ navrhl. „Moje poslední nabídka.“